

Έννα Κορνηλιάνου

ΣΤΟ
ΤΑΝ
ΚΟΤΑΔΙ
ΣΚΟΤΑΔΙΩΝ
ΚΙ ΑΚΟΜΑ ΠΑΡΑΠΕΡΑ

ΤΟ ΚΛΑΜΠ ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ
ΤΟΜΟΣ Β'

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Η Άννα Κουππάνου είναι η υποψήφια της Κύπρου για το διεθνές βραβείο Χανς Κρίστιαν Άντερσεν για το 2022. Είναι συγγραφέας, εκπαιδευτικός, Λειτουργός του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου Κύπρου, διδάκτωρ της Φιλοσοφίας της Παιδείας, με πλούσιο ερευνητικό έργο σε θέματα εκπαίδευσης, παιδικότητας, γραμματισμών, λογοτεχνίας, τεχνολογίας κ.ά.

Έχει τιμηθεί με το Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας της Κύπρου για Βιβλίο για Μεγάλα Παιδιά και Εφήβους (2010, 2016), το Α΄ βραβείο του Κυπριακού Συνδέσμου Παιδικού Νεανικού Βιβλίου (2001, 2015), το βραβείο για Λογοτεχνικό Βιβλίο για Παιδιά του λογοτεχνικού περιοδικού *Ο Αναγνώστης* (2015), από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά (2013) και με αναγραφή στον τιμητικό κατάλογο της Διεθνούς Οργάνωσης Βιβλίων για τη Νεότητα (IBBY Honour List 2018). Έχει γράψει, μεταξύ άλλων, τα έργα *Η απίστευτη αποκάλυψη του Σεμπάστιαν Μοντεφιόρε* (2015), *Η Εξαφάνιση της Κ. Παπαδάκου και τι έγινε εκείνο το καλοκαίρι* (2017), *Τη μέρα που σπάσαμε τον κόσμο* (2019) και *Ο Φοίβος και η φάλαινα* (2021).

Στο σκοτάδι των σκοταδιών
και ακόμα παραπέρα

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και νέους
Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας
Άννα Κουμπάνου, *Στο σκοτάδι των σκοταδιών και ακόμα παραπέρα*
Το Κλαμπ των Χαμένων – Βιβλίο 2
Επιμέλεια – Διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου
Εξώφυλλο: Μαρία Θύμη
Σελιδοποίηση: Αλέξιος Μάστορης
Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)
και Άννα Κουμπάνου, 2021
Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Απρίλιος 2022
ΚΕΤ Δ842 ΚΕΠ 196/22 ISBN 978-960-16-7369-1

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Άννα Κουμπάνου

Στο σκοτάδι
των σκοταδιών
και ακόμα παραπέρα

Το Κλαμπ των Χαμένων – Βιβλίο 2

1

ΤΙ ΣΚΕΦΟΤΑΝ Η ΛΙΖΙ ΓΚΡΙΝ ενώ κοιτούσε κατάματα τη μαύρη τρύπα που είχε ανοίξει σαν λαίμαργο φρικιαστικό στόμα κάτω από τα πόδια της; Θα σας πω τώρα αμέσως. Η Λίζι Γκριν έκανε μια ανασκόπηση όλων όσων είχαν προκύψει τις τελευταίες μέρες στη ζωή της, που ήταν πάνω κάτω τα εξής:

Πρώτο: Είχε έρθει από την Αμερική, και συγκεκριμένα από την ανεμοδαρμένη πόλη του Σικάγο, σε ένα μικρό προάστιο της πόλης των Αθηνών, στον Ανθόπυργο.

Δεύτερο: Εκεί, στον Ανθόπυργο δηλαδή, άρχισε να φοιτά σε ένα σχολείο για χαρισματικά παιδιά. Ήταν μέλος του Κλαμπ της Καθαριότητας μαζί με άλλους τρεις μαθητές του σχολείου, που αυτή τη στιγμή μπορούσε να αποκαλέσει φίλους της, τον Ντίνο Λούλη, τον Αντώνη Χρυσό και τον Στέφανο Αυγερινό με άλλα λόγια, και μαζί διερευνούσαν ένα μυστήριο που δεν είχε τέλος.

Τρίτο: Η καθαριότητα ήταν το τελευταίο πράγμα

που απασχολούσε το Κλαμπ της Καθαριότητας. Δεκάρα δεν έδιναν για αυτή. Δεκάρα. Το πραγματικό τους κίνητρο ήταν καταρχήν να ανακαλύψουν από πού προερχόταν το μυστήριο φως που παρακολουθούσαν στην αυλή του σχολείου κάθε μέρα στις 12 και 12. Και αυτό τους οδήγησε στην αποκάλυψη ότι το φως ήταν το σήμα που έστελνε ένα υπερωκεάνιο που είχε χαθεί στον Ατλαντικό, δεκαετίες πριν. Τελικά, οι τέσσερις τους ανακάλυψαν ότι αυτό που κρατούσε το υπερωκεάνιο παγιδευμένο στον χρόνο ήταν ένα εξάχρονο φάντασμα που τριγυρνούσε στην αποθήκη του σχολείου τους, αλλά και όπου αλλού γούσταρε, στο μέλλον και στο παρελθόν, με τη βοήθεια ενός πανάρχαιου αιγυπτιακού κυλίνδρου.

Τέταρτο: Το φάντασμα ήταν η αδελφή της γιαγιάς ενός από τα μέλη του Κλαμπ, του Στέφανου Αυγερινού. Ονομαζόταν Νεφέλη Φωκά κι είχε ενώσει τις δύο διαστάσεις του χρόνου, κρατώντας με αυτόν τον τρόπο εγκλωβισμένο στον βυθό ένα ακόμη καράβι, από τη διάσταση του παρόντος, που θα μπορούσε να σωθεί μόνο με την παρέμβαση του Κλαμπ της Καθαριότητας.

Πέμπτο: Το Κλαμπ ταξίδεψε στο παρελθόν με τον δεύτερο αιγυπτιακό κύλινδρο, αυτόν που κρατούσε η Λίζι Γκριν, κι έτσι κατάφεραν να σώσουν το πλήρωμα και τους παγιδευμένους επιβάτες του σύγχρονου καραβιού. Ακολούθως, επέστρεψαν σώοι και

αβλαβείς από εκείνη την περιπέτεια – αν και, αρχικά, χωρίς μνήμες.

Έκτο: Αφού η Λίζι Γκριν κατάφερε να πείσει το Κλαμπ της Καθαριότητας για ό,τι είχε συμβεί με τη βοήθεια μιας πέτρας όπου είχε παγιδεύσει τις σκέψεις και τα συναισθήματά τους, ακολούθως ανακάλυψε ότι:

A) Η Νεφέλη Φωκά, το εξαχρονο φάντασμα, είχε εξαφανιστεί.

B) Στην αποθήκη του σχολείου υπήρχε αυτή η μαύρη τρύπα του μαύρου χαμού που εκμηδένιζε την ύλη και στη θέση της άφηνε κενό, μόνο κενό.

Γ) Αν δεν έκαναν κάτι γι' αυτή την τρύπα, που ήταν σίγουρα μια μεγάλη ρωγμή στον χωροχρόνο, το κενό θα συνέχιζε να μεγαλώνει μέχρι να εξαφανίσει τον Ανθόπυργο, την Αθήνα, την Ελλάδα, ίσως και τον κόσμο ολόκληρο.

Αυτά, αγαπητοί και αγαπητές μου, έτρεχαν στο μυαλό της Λίζι Γκριν κι αυτά θα έτρεχαν και στο δικό σας μυαλό αν τέτοια γεγονότα είχαν προκύψει και στη δική σας ζωή, που στοιχηματίζω ότι είναι εξίσου ενδιαφέρονσα και συναρπαστική – ίσως και λίγο περισσότερο.

Βέβαια, εδώ θέλω να τονίσω ότι η τρύπα δεν ήταν ακριβώς τρύπα – ήταν αυτό που λέμε «να ανοίξει η γη να με καταπιεί», και κάτι παραπάνω. Κι η γη είχε ανοίξει, τουλάχιστον σε εκείνο το δωμάτιο της αποθήκης του

σχολείου που παλιά ήταν μουσείο και τώρα έχασκε σαν μακάβρια απειλή. Κάτι τη μασουλούσε από μέσα, κι ίσως η Λίζι και τα υπόλοιπα παιδιά να κινδύνευαν, κι ίσως ολόκληρη η πόλη να κινδύνευε, κι έτσι η Λίζι Γκριν πήρε τη γενναία απόφαση, μαζί με τους υπόλοιπους χαμένους φυσικά, να ριχτούνε μέσα και όπου τους βγάλει, πράγμα που δεν ήταν και το πιο άψογα μελετημένο σχέδιο, γιατί, 'ντάξει, πέφτεις σε μια μαύρη τρύπα, ξέρεις όμως τι θα βρεις και ποιον;

Έτσι λοιπόν, εκείνη τη στιγμή που ετοιμάζονταν να πηδήξουν, η πόρτα άνοιξε, η αρμαθιά των κλειδιών του κυρίου Πελοπίδα ακούστηκε να κουνουνίζει δυνατά, το αγκομαχητό του να βαραίνει και μετά είδαν το χερούλι της πόρτας να γυρνάει αργά. Και να σου τέλος τέλος και ο ίδιος ο κύριος Πελοπίδας, που κοιτούσε αποσβολωμένος.

«Τι έχεις κάνει εκεί;» ρώτησε ο γερο-επιστάτης του σχολείου τον Στέφανο Αυγερινό.

Και τώρα, αγαπητοί αναγνώστες και αγαπητές αναγνώστριες, θα μου πείτε: Γιατί μόνο τον Στέφανο Αυγερινό και όχι και τα υπόλοιπα μέλη του Κλαμπ Καθαριότητας; Μα γιατί ο Στέφανος Αυγερινός, μαθητής με παραβατική συμπεριφορά και βιρτουόζος του σπύρτου, γιος της διευθύντριας του σχολείου, της δόκτορος Μάρθας Αυγερινού, και στόχος συχνά των τιμωρητικών της διαθέσεων, είχε κάνει μέχρι τότε τουλάχιστον μία απόπειρα να κάψει τη συγκεκριμένη αποθήκη. Τι τον εμπόδιζε

λοιπόν να ανοίξει μια τρύπα στο σύμπαν και ένα ρήγμα στο χωροχρονικό συνεχές;

Φυσικά, τώρα θα πρέπει να σας πω κι εγώ με τη σειρά μου ότι ο κύριος Πελοπίδας αποκλείεται να έκανε αυτή ακριβώς τη σκέψη, γιατί ο κύριος Πελοπίδας δε γνώριζε από χωροχρονικά συνεχή, ούτε από υποατομικά επίπεδα, παρόλο που γεννήθηκε δεκαπέντε χρόνια πριν τον θάνατο του Αλβέρτου Αϊνστάιν και φυσικά μερικές δεκαετίες αφότου ο σπουδαίος επιστήμονας με τις ιδιαίτερες κομμωτικές επιλογές διατύπωσε τις θεωρίες της ειδικής και της γενικής σχετικότητας.

«Α, αυτό; Δεν είναι τίποτα» απάντησε ο Στέφανος. «Μην το βλέπετε έτσι».

«Να, είναι ένα μικρό ράγισμα. Πώς να το πω; Έσπασε... Δηλαδή, σπάσαμε λίγο τον κόσμο» απάντησε η Λίζι Γκριν, πιστεύοντας, όπως όλοι εμείς θα πιστεύαμε άλλωστε, ότι αυτή η πληροφορία θα καθησύχαζε κάπως τον κύριο Πελοπίδα.

Για έναν παράξενο λόγο όμως, δεν τον καθησύχασε. Τι να πει κανείς;

«Ναι! Να μη σας απασχολεί καθόλου» είπε κι ο Αντώνης Χρυσός, που δεν ξεχνούσε τους τρόπους του. «Για πείτε μας όμως, θέλετε κάτι; Γιατί έχουμε κάτι δουλίτσες εδώ πέρα» συμπλήρωσε έπειτα από κάποιες κρίσιμες στιγμές απόλυτης σαστιμάρας.

Ο κύριος Πελοπίδας συνέχισε να κοιτά την τρύπα. Έκλεισε για λίγο τα μάτια του και τα ξανάνοιξε, βεβαι-

ωμένος ότι η τρύπα κινούνταν με περίεργο τρόπο, κι ύστερα αποφάσισε να μιλήσει για το άλλο θέμα που τον απασχολούσε και που, όπως φαινόταν, ήταν εξίσου σοβαρό με το τέλος του κόσμου.

«Έχασα τον κύριο Επαμεινώνδα» είπε ο επιστάτης του σχολείου κι έκανε να δείξει πόσο ψηλός και χοντρός είναι ο σκύλος του.

«Τον σκύλο σας;» ρώτησε ο Ντίνος Λούλης.

«Ναι, τον σκύλο μου! Βέβαια τον σκύλο μου!» είπε εκείνος, σκουπίζοντας με ένα λευκό μαντίλι ένα δάκρυ που κύλησε στο πολυρυτιδιασμένο μάγουλό του. «Δεν ξέρω πού έχει πάει».

Κι ύστερα ο κύριος Πελοπίδας κοίταξε απελπισμένος και πάλι την τρύπα που μεγάλωνε και έκανε ένα αμήχανο βήμα προς τα πίσω, ψάχνοντας για κάποια ασφαλή γωνιά να σταθεί.

«Τι γίνεται εδώ;» ξαναρώτησε.

«Μην το βλέπετε έτσι, δεν είναι κάτι σοβαρό» επέμεινε ο Στέφανος Αυγερινός.

«Πώς να το βλέπω δηλαδή, παιδί μου; Εδώ άνοιξε η γη και θα μας καταπιεί. Όλους!»

«Βελτιωτικά έργα είναι» είπε ο Στέφανος Αυγερινός κοιτάζοντας το ρολόι του, για να δείξει πόσο πολύ βιάζονταν.

Ο κύριος Πελοπίδας μετακίνησε τα γυαλιά του και σκούπισε το μέτωπο με την ανάστροφη της παλάμης του. Πραγματικά ήθελε να καταλάβει, κοίταξε ξανά μέ-

σα, αλλά εκείνη η τρύπα δεν είχε πάτο. Μεγάλωνε κι άλλο κι άλλο, περιστρεφόταν και ήταν το πιο μαύρο πράγμα που είχε δει στη ζωή του. Πώς γινόταν; Γιατί δεν υπήρχε φως εκεί μέσα; Πού είχε πάει το φως;

«Πότε τον είδατε τελευταία φορά;» ρώτησε ο Ντίνος Λούλης, λες και βρίσκονταν στη λαϊκή και συζητούσαν για τον καιρό και τις παραγινωμένες ντομάτες.

«Ποιον;» ρώτησε ο επιστάτης.

«Τον σκύλο σας».

«Παιδιά μου, τι γίνεται εδώ; Εξηγήστε μου, επιτέλους!» επέμεινε ο κύριος Πελοπίδας χτυπώντας το χέρι του στον τοίχο.

«Δεν είναι τίποτα» απάντησε ο Ντίνος Λούλης. «Θα το φτιάξουμε».

«Μα αυτό δεν έχει τέλος. Από πού να το πιάσεις και πού να το αφήσεις;»

«Έτσι, όπως ακριβώς κι η ζωή» είπε ο Στέφανος Αυγερινός με έναν αέρα σοφίας.

Ο κύριος Πελοπίδας άφησε ένα ειρωνικό χαχανητό και έριξε στον Στέφανο το πιο αυστηρό βλέμμα που είχε ρίξει ποτέ στη ζωή του.

«Η ζωή έχει και αρχή και τέλος, παιδί μου» είπε σοβαρά. «Αυτό είναι το μόνο σίγουρο».

«Τι; Α, ναι. Και πότε τον είδατε τελευταία φορά;» επανέλαβε την ερώτηση του Ντίνου.

«Χθες, πριν βγει για τη βραδινή του βόλτα. Εγώ δεν μπορούσα να πάω μαζί του. Έχω τα αρθριτικά μου και το

κρύο ήταν δυνατό. Κι ήθελα να δω και κάτι στην τηλε-
όραση» είπε ο κύριος Πελοπίδας, κι αυτό το τελευταίο
το είπε πιο σιγανά.

Ένωθε ενοχές και το ομολόγησε.

«Αν του έτυχε κάτι, δε θα μου το συγχωρήσω ποτέ»
συνέχισε.

«Τι ώρα έγινε αυτό;» ρώτησε ο Ντίνος Λούλης.

«Η βόλτα; Κατά τις 9. Μετά τις ειδήσεις του Ν1 TV.
Από τότε έχω να τον δω» είπε ο ογδοντάχρονος και κοι-
ταξε ξανά απελπισμένος την τρύπα. «Λέτε να...;» ρώ-
τησε μετά, ενώνοντας τα χέρια του και κάνοντας μια
φανταστική βουτιά.

«Τι;» ρώτησε ο Ντίνος.

«Λέτε να έπεσε εκεί μέσα;»

«Μπα, δε νομίζω... Αλλά δεν αποκλείεται κιόλας»
συμπλήρωσε η Λίτσι Γκριν, που σκεφτόταν εκείνη τη στιγ-
μή ότι ίσως να είχαν αφήσει κατά λάθος την πόρτα της
αποθήκης ανοιχτή.

Ο κύριος Πελοπίδας ήταν τώρα έτοιμος να βάλει τα
κλάματα. Ο κύριος Επαμεινώνδας ήταν ο φίλος και συ-
μπαραστάτης του, ο ακούραστος Σάντσο Πάντσα στο
ιπποτικό πλευρό του, σύμμαχος στα εύκολα και στα δύ-
σκολα, σε κάθε δοκιμασία της ζωής.

«Αν είναι εκεί μέσα, θα τον φέρουμε πίσω. Ετοιμαζό-
μαστε να βουτήξουμε» του εξήγησε ο Στέφανος για να
μην ανησυχεί.

«Πού, αγόρι μου;»

«Εκεί μέσα».

«Είστε καλά, παιδιά μου; Αυτό που λέτε είναι επικίνδυνο. Αυτό το πράγμα είναι ζωντανό. Μπορεί και να σας φάει. Το ξέρει η Μαρθούλα ότι στην αποθήκη του σχολείου μας υπάρχει μια ζωντανή τρύπα;» ρώτησε ο κύριος Πελοπίδας κοιτάζοντας κατευθείαν τον Στέφανο.

«Και εγώ πού να ξέρω τι έχει στο μυαλό της η κυρία διευθύντρια;» ρώτησε εκείνος σηκώνοντας τους ώμους.

«Στέφανε, η Μάρθα Αυγερινού είναι μητέρα σου και αυτό φαίνεται να είναι κάτι που θα έπρεπε να γνωρίζεις! Ιδίως τώρα που έσπασες το σχολείο και ίσως και τον κόσμο όλο» είπε ο κύριος Πελοπίδας πολύ θυμωμένα.

Ο Στέφανος κατέβασε το κεφάλι.

«Θα το φτιάξουμε πριν το μάθει» είπε μετά, με την αυτοπεποίθηση που μόνο ο Στέφανος Αυγερινός θα μπορούσε να έχει. «Και θα βρούμε και τον κύριο Επαμεινώνδα. Και όλα θα γίνουν όπως πριν» είπε σηκώνοντας τον δείκτη του δεξιού χεριού ψηλά.

«Παιδί μου...»

«Αλήθεια όμως, γιατί τον λέτε κύριο;» ρώτησε ο Στέφανος, αλλάζοντας ύφος και κουβέντα.

Καλά, αυτό βρήκε να ρωτήσει; Και μάλιστα αυτή τη στιγμή; Αυτό θα μπορούσες να σκεφτείς τώρα, αγαπητή αναγνώστρια και αγαπητέ αναγνώστη, αλλά, βέβαια, αυτός είναι ο Στέφανος Αυγερινός και αυτές τις ερωτήσεις κάνει.

«Γιατί να μην τον λέω κύριο; Αφού κύριος είναι» είπε

ο επιστάτης του σχολείου, χωρίς να έχει όρεξη για περισσότερες εξηγήσεις. «Και πώς ξέρετε τι είναι εκεί μέσα; Πώς ξέρετε ότι μέσα σε εκείνο το σκοτάδι των σκοταδιών δε βρίσκεται ένα τέρας που τα καταπίνει όλα;» ρώτησε ο γερο-επιστάτης του Πρότυπου Εκπαιδευτηρίου Ανθοπύργου.

«Ελάτε τώρα, κύριε Πελοπίδα» είπε ο Στέφανος Αυγερινός και έκανε ότι του έδειχνε την πόρτα.

«Όχι, αυτό είναι πολύ σοβαρό! Η Μάρθα πρέπει να το μάθει!» επέμεινε ο γερο-επιστάτης, σηκώνοντας το δάχτυλο πάνω και εννοώντας βέβαια τη μητέρα του Στέφανου και διευθύντρια του σχολείου.

Η Λίζι όμως είχε άλλη άποψη.

Είναι η τρύπα που άνοιξε στην αποθήκη, είναι το σκοτάδι που απειλεί να καταπιεί τον κόσμο, είναι και το μίσος που εξαπλώνεται απ' άκρη σ' άκρη στον πλανήτη.

Χαμένη η Νεφέλη Φωκά, χαμένος και ο κύριος Επαμεινώνδας! Κι οι τέσσερις του Κλαμπ της Καθαριότητας πιο χαμένοι από ποτέ! Στριμωγμένοι από παντού, από τη δόκτορα Μάρθα Αυγερινού, από δημοσιογράφους και σαρ του Χόλλυγουντ, και μια τρέλα που δεν έχει τέλος, η Λίζι Γκριν, ο Στέφανος Αυγερινός, ο Ντίνος Λούλης και ο Αντώνης Χρυσός ψάχνουν τρόπο να συμμαζέψουν τα ασυμμάζευτα, και φυσικά να σώσουν τον κόσμο από σίγουρη καταστροφή.